

holdende almindelige Bestemmelser om Embeds- lønningsforhold bestemmer noget Andet, saa at fordrø, at hver enkelt Lønningslov skal indeholde en Undtagelsesbestemmelse fra den gjældende Lov.

Brasch: Den ærede Finantsminister bemærkede ganske rigtig, at vedkommende Mønstringsbestyrere nu faae et Bedelag. Sa, ganske vist, men det oprindelige Bedelag var for en enkelt Mønstringsbestyrer 500 Kr.; der er blevet givet en Godtgjævelse af 2—300 Kr., han vil altsaa beholde et Tab af 300 Kr. for det Arbejde, som oprindeligt var beregnet at skulle lønnes med 500 Kr. Den ærede Finantsminister har nu med stor Styrke fremhævet, hvilke Vanskeligheder det kunde berede, naar man vilde fastholde disse Undtagelsesbestemmelser. Jeg kan kun svare dertil, at den ærede Finantsminister i det andet Thing ikke havde disse Betæneligheder. Den ærede Finantsminister ønskede dog, at den Bestemmelse, som jeg her taler om, maatte blive opretholdt. Man vilde nok kunne finde ud deraf uden for stort Besvær.

Finantsministeren: Fuldkommen rigtig. Jeg har sagt og maatte endog for ofte gjentaget, at det havde været mit Ønske at faae en saadan Undtagelsesbestemmelse ind, men ganske vist fyldigere end den, jeg sidst angav. Jeg ønskede at have faaet en Undtagelsesbestemmelse ind, saaledes at den nye Lovs Fordele i det Hele taget kom disse Embedsmænd tilgode uden Hensyn til dette. Men det er jo ganske vist udover, hvad der paa nogen Maade kan betegnes som de Vedkommendes Ret, og det kan altsaa ikke ubetinget fordrø paa deres Vegne. Det, som mere nærmer sig til at kunne være Embedsmændenes Ret eller i alt Fald et stærkere Billighedskrav, er, at de beholde alle de Fordele, som den gamle Lønningslov har sikket dem; men for at gjøre det, maa man, som jeg angav før, fremdeles benytte to Lønningslove og undersøge i hvert enkelt Tilfælde, hvilken af dem der giver det gunstigste Resultat for Embedsmændene. Dette har jeg allerede i det andet Thing søgt at have. Jeg betragter Sagen egentlig saaledes, at en saadan Undtagelsesbestemmelse, som jeg meget havde ønsket at faae ind, og som fyldestgjør Billighedskrav for vedkommende Embedsmænd, nærmest maa betragtes paa samme Maade som en Række andre Billighedskrav, der stilles til den bevilgende Myndighed. Hvor der f. Ex. er Tale om Tillæg til løbbestemte Pensioner, extraordinære Understøttelser osv., Noget, som man hverken fra Regeringens Side eller fra nogen Lovgivningsfaktors Side med Bestemthed kan stille op som Fordring, saa maa Kravet i mine Tanker betragtes som en saadan Undtagelse, betragtes paa samme Maade som, hvad jeg vil kalde frie Bevillinger, og altsaa forekommer det mig, at man

ikke kan gjøre en Lovs Vedtagelse eller Ikte-Vedtagelse afhængig af, at en saadan Undtagelsesbestemmelse indføres i den.

Krieger: Stjøndt Spørgsmaalet om Rigtigheden af den Bestemmelse, som findes i Loven af 26de Marts 1870 § 10 ligger fjernere, vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg ikke tror, at der med Høie kan gjøres nogen Anke imod denne Forskrift. Jeg tror, at den Bestemmelse, som er indeholdt i § 10, er naturlig. Der kan neppe opstilles nogen anden almindelig Regel, navnlig tror jeg ikke, man kan opstille den Regel, at enhver Udfigt til højere Løn skal respekteres i det Dieblit, den nye Lov kommer frem, saaledes at der ved denne skal tages Hensyn dertil. Den Løn, som virkelig oppebæres efter den gjældende Lov, bør der retlig tages Hensyn til. Videre tror jeg ikke, at Fordringerne kunne gaa, naar der er Tale om at opstille almindelige Regler. Som den ærede Minister meget rigtigt bemærkede, ubeluffer den Omstændighed, at man har almindelige Pensionsregler, imidlertid ikke, at der i visse Tilfælde kan være Spørgsmaal om højere Pension end den, der er hjemlet ved disse almindelige Regler, uden at man derfor skal mene, at de almindelige Pensionsregler ere angribelige som saadanne. Men jeg er tillige fuldstændig enig med den høitærede Minister deri, at man aldrig kan stille en bestemt Fordring om en Ufvigelse fra den almindelige Pensionslov, og lige saalidt mener jeg, at der kan stilles bestemte Fordringer om Ufvigelse fra de almindelige Regler i Loven af 26de Marts 1870 § 10. Der kan være Tilfælde, hvor Billighedskravet er stærkere, andre, hvor det kan være svagere, men der kan aldrig blive noget Retsskrav og forsaavidt er jeg enig med den ærede Minister i, at man ikke kan opstille Fordringer om Undtagelser fra de almindelige Regler som Betingelse for at gaa ind paa en Lov, som man forøvrigt finder hensigtsmæssig.

Brasch: Der er kun Tale om et Billighedskrav.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gif til Afstemning, hvorved Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges enstemmig med 36 St.

Schlegel: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til det Udvalg, som Landstinget tidligere har nedsat angaaende Forslag til Lov angaaende Lønninger til Retsbetjente. Jeg tror, at da vi nedsatte dette Udvalg, var det Tanken, at efterhaanden som de i Folkethinget